

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ. 21 ΙΟΥΝΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΤΟΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. ΙΕ'. ΑΡΙΘ. 41

Ποιήσεις: Σ. Ζαμπελίου, Η. Σ. Συνοδινού, Κυρίας Μ***, Χ. Ἀννίου, Γ. Καμπούργλου, Η. Τσιτσέλη, Κ. Πρετεντέρη, Ε. Πολιτάκη, = Φωσκόλυ, Ὀρτις Ἐ. Κ. Σφήκα — Γ. Κανδιάνος Ρώμας ὑπὸ Σ. Δε-Βιάζη.

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΖΑΜΠΕΛΙΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ «Η ΜΛΕΙΣΣΑ»

Τὸ χορὸ τοῦ θανάτου οἱ τρεῖς ἀρχίζου
«Τρεῖς ἐγὼ» — «τρεῖς ἐσὺ» — «καὶ τρεῖς ἐννέκ' ἔναι.»
Εἰς τὸ χορὸ μετατοποῦν καὶ τρίζου
Τὰ κόκκαλά σου λές καὶ ξεκαλλάνε,
Ἡ κλειδάσες κινιούνται καὶ λυγίζου.
Παύει ὁ χορὸς — στέκου κ' οἱ τρεῖς — γροικάνε
Με φωνὴ «πού 'ς τὴν ἄβυσσο ἀντηχίει
Ἐνα τραγοῦδι θλιβερὸ ἀρχινάει.

«Εἶναι ἄπειρη πλάσι, στολισμένη
Ἀπὸ ἀναρριθμητὰ ἀστέρια, ἥλιο, φεγγάρι.
Περνοῦν ἄμετροι οἱ αἰῶνες κί' ἀπομνεῖ,
Ἄλλὰ τοῦ ἀνθρώπου δὲν εἶν' τέτοια ἡ χάρη.
Γεννίσταί με τὸν ἥλιο ὅπου προβαίνει,
Πρὶν πέση, εἶναι 'ς τὸ λάκκο ἄδειο κουφίρι.
Καὶ δυὸ Μλειςσες 'πού με γέλιε ἄγρια κινιῶνται
«Μετὰ τὸ λάκκο κουφάρι ἄδειον ἀπλογιῶνται.»

«Εἶναι ἡ πλάσι λαμπρὴ, χέρι δὲν σώνει
Εἰς τὴν ἀστροχυμένη φρεσὶά της.
'Σ τὸν ὠκεανὸ πού ὁ κόρημος περιζῶνει,
'Ακίνητη θωρεῖ τὴν ὀμορφιά της.

Τὰ θνητὰ κάλλη ἢ γῆς μεταμορφῶσει
Σὲ κόκκαλα γυμνὰ 'ς τὴν ἀγκαλιά της.»
Κ' οἱ κολασμένοι ἀπλογιῶνται πάλι
«Σὲ κόκκαλα γυμνὰ τὰ θνητὰ κάλλη.»

«Μέτα 'ς τὴ μύση ἄβυσσο ἢ εἰκουμένη
Μετὰ τὰ στοιχεῖα τ' ἀδάμαστα ἐμαχίστου,
'Απάνωθε ἢ φωνὴ ἔπεισε — Ἄς γένη —
Κ' ἐπετάχτηκε ἡ πλάσι — ἐπολεμῶτου
'Ἐκείνη με θυμὸ καὶ λυσσασμένη,

Ἀκατάκλυστα ἐμούγκριζε καὶ ἐσειώτουν,
 Ἄλλὰ πάλι τὴν πλάσι θὰ ρουφήσῃ.»
 Καὶ οἱ δύο—«τὴν πλάσι πάλι θὰ ρουφήσῃ»
 «Πλάσμα φαρτὸ ὁ ἄνθρωπος γεννιέται
 Καὶ σπρώχνει ἢ δυστυχία τὸ πάτημά του·
 Τῆς δόξης ἢ ἀκτῖνα ὀμπρός του στήνεται,
 Φωτίζει λυπηρὰ τὴν δυστυχία του,
 Καὶ ἔς τὸν τάφο χάνεται καὶ σβύεται.
 Γαρμνίζεται ἀπ' τὰ ὕψη εἰς τῆς γῆς κάτω·
 Σκοτάδι, ἐρμιὰ τὸ μνημὰ του σκεπάζουν
 «Ναὶ σκοτάδι, ἐρμιὰ, εἰ δύο φωναζούν.»
 «Ὁ ἔρωτας ἔς τὴ νιότη του προβαίνει
 Σὰ φάντασμα, ἀπὸ ἀνθοῦ στεφανωμένο,
 Αὐτὴ τὴ τρουερὴ νιότη μαραίνει,
 Σβύεται καὶ πέφτει, καὶ ἔς τὸ παγωμένο
 Κρεββάτι τοῦ θανάτου τοῦ φορένει
 Τὸ στεφάνι ποῦ ἐβαστοῦσε ἀνθισμένο·
 Εἶν' ὁ ἔρωτας σύντροφος θανάτου—»
 Ἀπλογιῶνται—«ναὶ, σύντροφος θανάτου—»
 «Χάρο! ἐσὺ ποῦ ἔς τὸν ἄδη βασιλεύεις
 Κ' ἔχεις τὸν κόσμον ἀκόμη κατοικιά σου,
 Ἐσὺ χαρὰς τοῦ κόσμου δὲν γυρεύεις,
 Μάταια ζητᾷς νὰ ἰδῇ τὸ πάτημά σου
 Μᾶτι θνητὸ—ἀλλὰ σὺ μόνος ἀγκατεύεις
 Ἀπένου ἀπὸ τὰ ἔρημα βουνά σου
 Τὸν ἀετὸ, ποῦ βυθίζεται εἰς τὰ νέρη,
 Καὶ ταῖς κρυφίαις φωτιαῖς ὁποῦ ἡ γῆς τρέφει.
 «Ἐσὺ τὰ ποτάμια ἀκούς ὁποῦ ἔρμα τρέχουν
 Μὲς ἔς τὰ σπλάγγνα τῆς γῆς κατακλεισμένα,
 Τ' ἀμειτρα βάρη τ' ὠκεανοῦ δὲν ἔχουν
 Πυκνὰ σκοτάδι καὶ καταχνιὰ γιὰ σένα·
 Τὰ λειψνα μετρεῖς, ποῦ αἰώνια ὀρέχουν
 Τὰ κύματα, ἐκεῖ μέσσω βυθισμένα·
 Τὴν ἀστραπὴ καὶ τὴν ἀνεμοζέλη
 Θωρεῖς μέσ' ἔς τ' οὐρανοῦ τὴν μαύρη ἀγκάλη.
 «Θρόνο ἔχεις τὸ βουνὸ ποῦ ὦ; τ' ἀστρα ὕψωνε
 Μὲ φοβέρα τὴν ἄγρια, ἔρμη κορφή του
 Αἰώνια νέρη, κεραυνοὶ καὶ χιόνι
 Στεφανώνουν λαμπρὰ τὴν κεφαλή του,
 Λήγρις βελύς καὶ ἀπειρος τὸ ζώνει
 Κι' ἄλλα βουνὰ τριάντα εἶναι σκαμνὶ του,
 Ὅποῦ σὰν τόσοι κόσμοι, ὅλα δεμένα
 Ἐς τὰ βάρη τ' ὠκεανοῦ ἵναι ριζωμένα.»—

Ποῖα μέσα ἔς τῆς νυκτὸς τὴ σκοτινάδα
 Εἰς τὴν ἀστροφιγγιὰ στέκει ἀποκάτου;
 Γλυκεῖα εἶναι τοῦ προσώπου τῆς ἢ ἀχνάδα—
 Φορεῖ στεφάνι τοῦ γάμου ἢ τοῦ θανάτου;
 Στολίζουν τὴν ἀχνὴ τῆς ὠμορφύδα
 Τὰ ὀλόμαυρα μαλλιά ριμμένα κήτου
 Καὶ ὅλα λυτὰ—ὀλόλευκα ἐνδουμένη
 Σὰν καθαρὴ παρθένα ἀπεθαμμένη.
 Ψηλὰ τὰ μάτια βαρημένη ἀσηκόνει
 Σὰν ἀπὸ ὕπνο βαθύ νᾶχε ξυπνήσει,
 Καὶ ἀπ' τὰ χέρια τῆς λευκὰ σὰ χιόνι,
 Τὰ κόκκινα δεσίματα νὰ λύσῃ
 Πολεμάει—καὶ βαρὺς πάγος τὰ ζώνει,
 Χλωμὴ μιὰ ἀκτῖνα πέφτει νὰ φωτίσῃ
 Τοῦ προσώπου τῆς π' ἀ.θ.ζε κ' εὐώδα,
 Ἐνα καιρὸ, τὰ μαραμμένα ρόδα.
 Βαρεῖα τὴ θλίβει σὰ θανάτου ζέλη
 Μὲ βίαι τ' ἀέρι πνέει, κ' ἀγανακτᾷ
 Λὲς καὶ μιλιὰ πολεμιέται νὰ βγάλῃ
 Καὶ τοῦ τάφου βυθιάει τὴν μπουδάει·
 Πλειὸ δὲν ἀνθοῦν τὰ μαραμμένα κάλλη,
 Πλειὸ τὸ ὀλόλευκο στήθος δὲν κτυπάει
 Ἄλλὰ μέσ' ἔς τὴν καρδιά τῆς ἀναμμένη
 Ἀκόμη ἢ φλόγα τῆς ἀγάπης μένει.
 «ὦ! πῶς μπαίνει γλυκὰ ἔς τὰ σωθικὰ μου
 Τ' ἀέρι... ὦ ποιὰ ἀξεχώριστη εὐωδία;—
 Καιρὸς πολὺς... Μαρία!—ὦ! τ' ὄνομά μου
 Ποιὸς μελετάει;—Ἐγὼ; Ναὶ ἐγὼ—Μαρία—»
 Χρόνους πολλοὺς δὲν τ' ἀκουσαν τ' αὐτὰ μου·
 ὦ ποιὰ νύκτα μ' ἐπλάκωσε ἀγρία
 Κ' ἐσὺ σὲ ποιὰ τοῦ κόσμου ἄκρη καθῆσαι
 ὦ Ἀγάπη μου! ποῦ βρῖσκεσαι; ποῦ εἶσαι;
 «Λευκὸ φόρεμα!...» Ἄ! ναὶ—τῶχα φορέσει
 Ἐς τῆς ἀρραβῶνας τὴ βραδεῖα!... Στεφάνι
 Φορῶ τοῦ γάμου!... Ἄ ἔς τὴ γῆς ἄ; πῆση
 Χλωμὸ—λὲς κ' εἰς τὸ χῶμα εἶχε μαράνει—
 Γάμος;... ἢ ἀγάπη μόνη εἶχε μᾶς δέσει
 Μόνον—μιὰ νύχτα—ἄ! ὁ νοῦς μου δὲν τὸ βγάνει,
 Σ' τὸ μέτωπό του ἕνα φιλὶ εἶχ' ἀφήσει
 Ὅποῦ μόνος ὁ θάνατος θὰ σβύσῃ.
 «Ποῦ εἶς σὺ ποῦ ἢ καρδιά μου ἀναστενάζει;
 «—Σ τὸ πλευρὸ σου—φωνὴ μακρὰ ἀπλογιέται,
 Γυρίζει τρομασμένη καὶ τηράζει,
 Κι' ἀπ' τὰ στήθια ἢ πνοὴ βαρεῖα πετιέται.

α'Α! ναί! εἶσαι, ἀγάπη μου, φωνάζει,
Ἄλλὰ σὰν κρίνου ἀχνὸ φύλλο νὰ σειέται
Θωρῶ μέσα ἔς τὰ χεῖλη σου—σθυσμένα
Ἔχει τὰ μάτια σὰν κρυσταλλωμένα.

Εἶπεν, ἀγκαλιάζει τὸ κορμὶ ποῦ μένει
Εἰς τὴ γῆς κάτου κρῦο καὶ τεντωμένο·
Ἦ τρομάρα! μιὰ κόρη ἀπεθαμμένη·
Ἔνα λείψανο ἔχει ἀγκαλιασμένο·

Εἰς τὸ πλευρό του ἡ κόρη εἶναι γυρμένη
Σὰ ρόδο ἀπ' τὸ χειμῶνα μαραμμένο·
Τὸ λόγο ὅπου νικᾷει βᾶθη θανάτου
Εἶπε μόλις—κ' οἱ δυὸ ἔπεσαν κάτου.

Ἔνα ἄγριο γέλιο ἀκούεται καὶ μὲ μίας
Ἐπάνω ἔς τὰ κορμιὰ τὰ πεθαμμένα
Πετιέται ἡ μάεσσα—ποιὰς χαρᾶς—ὦ ποιὰς!
Ἄγριας χαρᾶς τὰ μάτια ἔχει ἀναμμένα...

Τέρας τῆς πλειὰ χωσμένης ἐρημίας
Τέτοια χαρὰ ἀπ' τ' ἀγριοματωμένα
Βλέμματα δὲν πετάει, ὅταν κυνῆγι
Θωρῆ, κ' ἡ πείνα κ' ἡ φωτιὰ τὸ πνίγη.

Βουβὴ τηρεῖ, χωρὶς πνοὴ νὰ βγάλη·
Τὰ δυὸ κορμιὰ σὰν μνήμ' ἀναστενάζουν·
α'Α! εἰν' αὐτὰ τὰ μισημένα κάλλη;

Ἵπνος μακρὸς καὶ χιόνι τὰ σκεπάζουν·
Λείψανο! καὶ ν' ἀνθοῦν ἐλπίζει πάλι!

Πάλι ἔλεγες πῶς νίκη θὰ ἐτοιμάζουν·
Λείψανο αἰσχροῦ, μόνον γὰρ νὰ πεθάνη
Χίλιας φοραὶς πάλι μορφή λαμβάνεις;

ἜΝαι, εἰν' αὐτὰ τὰ ὀλόμαυρα μαλλιά σου
Ποῦ χίλιας φοραὶς εἶχε φιλήσει·
Ναί, εἰς αὐτὸ τὸ στήθος, ἔς τὴν καρδιά σου,
Ἡ ἀναμμένη καρδιά του εἶχε κτηνήσει·

Εἰς τὰ χεῖλη του ἐσμίξαν τὰ δικά σου,
Κ' ἔνα ρόδο ἔς τὰ στήθια εἶχεν ἀφήσει·
Μὲ ταῖς καρδιαῖς σας ἐμελλε ν' ἀνθίξη,
Καὶ τὸ στεφάνι ὅπου φορεῖς στολίζει.

ἌΣὰ δυὸ φλόγες σὲ μιὰ λάμψι σχισμένη,
Σὰ δυὸ ἔς τὸν Οὐρανὸν δεμένα ἀστέρια
Κ' ἡ ψυχὴ σας θερμὰ ἀγκαλιασμένη
Ἦσαν,—καθὼς ἦσαν σφικτὰ τὰ χεῖρια,
Κ' ἐτρέμανε, κ' ἐκαίγανε, ἀναμμένη
Κ' ἐπιανε ἔς τὴν Παράδεισο, κ' ἀκέρια
Ἡ φύσι ἦταν γὰρ σὰς ὄλη ἐνωμένη,
Μέσα ἔς τὰ δυὸ σας στήθια μαζωμένη.

α'Ανάθεμά σε! ναί, ἡ καρδιά σου ἐγάρη!
Ἄλλὰ μιὰν ἀυγὴ!—κ' ἐσβύσθη ὡς τὸ βράδυ·
Ἐχτύπουνε θερμὴ!—κ' ἔρμο λιθάρι

Τὴν πλακόνει ἔς τοῦ τάφου τὸ σκοτάδι
Ὁ νιὸς ποῦ ἡ ὀμορριά σου εἶχέ μου πάρει
Γιὰ σὲ ἔπεσε παράκαιρα ἔς τὸν Ἄδη.
Ταῖς ψυχαῖς σας μὲ μιὰς ἔρριξε κάτου
Κ' ἐχώρισε τὸ χεῖρι τοῦ θανάτου.

α'Ανάθεμά σε!—ἐσὺ ἔσκαψες τὸ μνήμα
Ὅπου ἔθαψε καὶ χώνει τὴν καρδιά μου·
Τῆς δυστυχίας ἀσήκωσε τὸ κύμα
Ὅπου ἐπνίξε μὲ μιὰς τὰ λογικά μου·
Γιὰ τὰ σὲ ἡ ψυχὴ μου ἐρρίχτηκε εἰς τὸ κρῖμα
Κ' ἐσὺ ἀνοιξες τὴν κόλπον ὀμπροστά μου
Ποῦ ἔς τὴ βουβὴ τῆς ἄβυσσο μᾶς χώνει—
Ἐλπίδα τώρα καὶ χαρὰ μου μόνη.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΟΥ

ΜΕΤΑ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΜΟΥ ΣΕΛΗΝΗΣ

[Ἐκ τῶν φυλακῶν μου,—Ἐσπέρα τοῦ 1859.]

Ἦ! Σελήνη μου ὠραία,
Πέ; μου, δὲν σὲ συγκινῶ
Ποῦ ἀπὸ βλάκα βασιλέα
Ἔς τὴν εἰρκτὴν μου ἀγρυπνῶ;

Σὺ ποῦ ἐφαιδρυνες τοῦ Τάσσου
Καὶ τοῦ Πέλλικου τὸν νοῦ,
Μυστικὰ νὰ παῦμε στάσου,
Ταχυδρόμε τ' οὐρανοῦ.

Συνωμότισσα Σελήνη,
Σὲ ὀρκίζω νὰ μοῦ πῆς,
Τὴν παρήγορη γαλήνη
Καὶ τὸ φῶς Σου νὰ χαρῆς,

Ἦ ὅσους τρέχεις παραδείσους
Ἦ ὅσας πλάσεις μυστικὰς
Ἦ ἀπάντητες ἀλύσσους,
Ἦ ἀνρωτίζης φυλακάς,

Ἦν ν' ἀνοίγωσι τοὺς νόμους
Ἦ τῶν πτωχῶν τὰς κεφαλὰς
Καὶ νὰ στήνουν λαιμητόμους
Τῆς Γῆς εἶδες τοὺς ληστές;

Ἦν ἔς τὰ στήθη τῆς Ἀνδρίας
Καὶ ἔς τὴν ὄψι τῆς Τιμῆς
Τὴ μορφή τῆς δυστυχίας
Μιὰ σου ἰεχάειψε ἀκτίς;

Ἦ ἀπάντητες παλάτια
Ἦ νὰ λούονται εἰς τὸ φῶς,
Κι' ἀντικρὺ κλαυμένα μάτια
Ποῦ δὲν βλέπει οὔτε ὁ Θεός;

Ἦν τὸ πνεῦμα καὶ ἡ σοφία
Εἰς τοὺς δρόμους ἐπαιτοῦν
Καὶ ὁ φόνος καὶ ἡ μοιχεία
Εἰς ἀδάμαντας πάτουμ

Ἄν παιδιὰ χρυσοντυμένα
Συναντῶνται μὲ παιδιὰ
Νηστικά καὶ κρυωμένα,
Δίχως αἷμα ἔς τὴν καρδιά;

Πές μου ἂν μέσα εἰς τὰ οὐράνια
Βλέπῃ ἡ Δόξα ταπεινὴ
Νὰ τῆς φθείρῃ τὰ στεφάνια
Κολασμένη Καλλονή;

Φιλελεύθερη Σελήνη,
Εἶδες εἰς τοὺς οὐρανοὺς
Τὸ κεφάλι του νὰ κλινή
Ὁ λαὸς ἔς τοὺς Δυνατοὺς;

Τοὺς προδότας ἂν λατρεύουν
Καὶ τ' ἀστέρια ὡς ἡ Γῆ
Καὶ τὰ ἔθνη ἂν ληστεύουν
Οἱ λεγόμεν' ὑπουργοί;

Πές μου...φεύγει...πές μου...κλίνει
Εἰς δαρνόκορρα θουνά
Καὶ τοὺς πόθους μου ἀφίνει
Ἄστρα εἰς σύγνεφα πυκνά... (2)

(1) Ὡς χριστιανὸς συγχωρῶ τὸν ἀποθανόντα, ὡς Ἕλληνα μισῶ τὸν λαοκτόνον Βουρβανῶνα.

(2) Διὰ νὰ σκάσω τὴν Βασίλισσαν Ἀμαλίαν, τῇ ἔπεμψα τὸ ποιημάτιόν μου τοῦτο ἐκ τῶν φυλακῶν μου εἰς τὴν ἀνάγνωσίν του ἐφώνησε σαρκαστικῶς: «Λοιπὸν ἔχουμε καὶ Ρογιέ-Δε-Αίλ!» Ἐγὼ δὲ βεβαιωθεὶς τοῦτο τῇ παρήγγειλα, ὅτι εἰς τὴν μέλλουσαν Ἑλλ. Ἱστορίαν δὲν θὰ συναντηθῇ τὸ χειροφίλημα τοῦ Μιραμπώ.

Ο ΝΑΥΤΗΣ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ Μ***

Α'.

Γλυκοχαράζουν τὰ θουνά κι' αὐγερινὸς τραβιέται
Κι' ὁ ναύτης ἔς τὴν θαρκούλα του γλυκὰ ἀποκοιμιέται.
Τὸ κύμα πέφτει μὲ ἀφροὺς, χτυπᾷ τὸ περιγιάλι,
Κ' ἐκεῖνος ξεκουράζεται ἔς τοῦ ὕπνου τὴν ἀγάλη.
Εἶν' εὐμορφος σὰν τὴν αὐγή, κι' αὐτὴ τὸν καμαρώνει,
Κι' ὁ αὐγερινὸς μέσ' ἔς τὰ μαλλιά τοῦ Ναύτου ξεφαντώνει.

Γιὰ δὲς τον πῶς χαμογελά, τὰ χεῖλη του ἀνοίγει,
Καὶ ἓνα ὄνομα γλυκὰ, ὁ στεναγμὸς του πνίγει...
Ἀγάλια ἀγάλια πρόβαλε ὁ Ἥλιος ἔς τὸν αἰθέρα,
Τὰ περιγιάλια χρύσωσε κ' ἔφερε τὴν ἡμέρα.
Εὐπνεῖ ὁ Ναύτης μὲ χαρὰ, ἀρπάζει τὰ κουπιά του,
Πάει νὰ βρῇ τὴν φρόσω του ποῦ ἔχει ἔς τὴν καρδιά του.
Νυχτώθηκε ἔς τὴ θάλασσα, ἀγέρι δὲν φυσούσε,
Καὶ ἡ ἀνυπόμονη καρδιά τοῦ Ναύτη ἐχτυπούσε:
«Φύσ', ἀγεράκι, φύτρησε νὰ πάρῃ τὸ πανί μου,
»Κουράσθηκαν τὰ χεῖρα μου, μοῦ φεύγει τὸ κουπί μου.
»Ἄγιε Νικόλα, βόηθα με, πέτα μικρὴ θαρκούλα,
»Μὲ καρτεροὶ ἡ ἀγάπη μου ἀπ' τὴν χρυσὴν αὐγούλα.
»Νὰ φτιάξω τὴν εἰκόνα σου μ' ἀσῆμα ὁ καυμένος,
»Ἄγιε Νικόλα, βοήθα με, γιατί εἶμαι κουρασμένος.
»Καὶ καμμιάν ὠμορφὴν αὐγὴ μαζὴ κ' ἐγὼ μ' ἐκείνη,
»Στεφάνι νὰ σοῦ φέρουμε ἀπὸ χλωρὴ μυρσίνη».
Τὸν ἐλυπήθ' ὁ ἅγιος, φύτρησε τ' ἀγεράκι,
Ἦτάξε ἡ θαρκούλα του, ἐπῆρε τὸ πανάκι.

Β'.

Ἐφθασε, βλέπει ἀπὸ μακρὰ κόσμος, βοή, ἀντάρα·
Ἐχτύπησε ἡ καρδούλα του, τὸν ἔπιασε λαχτάρα.
Τί νάτρεχε ποῦ μὲ χαρὰ ὅλοι μικροὶ μεγάλοι
Ἐδιάβαιναν μὲ τὰ βιολιὰ κοντὰ ἔς τὸ περιγιάλι,
Τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ σήμαντρο ἀπὸ μακρὰ κτυπούσε
Κ' ἐκεῖνος κύτταζε νὰ δῇ τὴν κόρη π' ἀγαπούσε.
Βλέπει λαμπάδες, στέφανα, καὶ γάμου συνοδία,
Κ' ἡ Φρόσω μ' ἄσπρα διάβαινε νὰ πάῃ ἔς τὴν ἐκκλησία.

Γ'.

Γελά, τὸν οὐρανὸν κυττᾷ, καὶ τρέχει νὰ τὴ φθάσῃ!
Τί ἔπαθε; ὁ δύστηχος! τὸν νοῦ του εἶχε χάσει...
Τὴν βλέπει καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἂν ἦνε αὐτὴ ἐκείνη,
Ποῦ τὴν ἀγάπα μιὰ φορὰ καὶ τώρα τὸν ἀφίνει.
«Ὅχι» δὲν εἶσαι ἡ Φρόσω μου, δὲν εἶσαι ἡ ζωὴ μου,
»Ἐσὺ εἶσαι νόμφη ἀλλουνοῦ... Ἐκεῖν' ἦτο δίκη μου.»
Ὁ δύστηχος τῆς ὀμιλεῖ χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζῃ....
Θαρρεῖ πῶς τότε προσκαλεῖ, πῶς τὸν ζητεῖ ἔς τὸ κύμα,
«Ἐρχομαι» λέγει, κ' εὗρηκε ἀντὶ ἐκείνης μνήμα!

ΦΩΣ ΕΙΣ ΠΑΡΑΘΥΡΟΝ

(ΚΑΤΑ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΟΝ AUGUSTE GIRAUD)

Σὺ μόνον, φῶς μου, τὸς ὠχρὰς
 Ἀκτίνας, σου σκορπίζεις
 Ἐν τόσῳ ζοφερᾷ νυκτί·
 Πρὸς τί ἢ λάμπεις σου αὐτὴ!
 Τίνα, εἰπέ, φωτίζεις;

Καὶ ἡ ἀκτίς σου πρόσωπον
 Ἄρα γὰρ ποῖον ἔχει;
 Μήπως εἰς τὸ ὠχρὸν σου φῶς
 Νοῦ, τις θεσπέσιος, σοφός,
 Ἔργα σοφᾶ συγγράφη,

Ἐνῶ ἡ πόλις ἄπιστα
 Καθεύδει καὶ ὑπνώττει
 Ἐν τῇ σκοτίᾳ τῇ πυκνῇ,
 Τὸ φῶς σου μόνον ἀγρυπνεῖ
 Καὶ λάμπει εἰς τὰ σκότη.

Μήπως ψυχῆς ἀπέλπιδος
 Δεινὸν φωτίζει; σάλον;
 Πλησίον σου τίς ἀγρυπνεῖ;
 Ὁ ἔρωσ ἢ ἡ ἠλὸνῃ
 ἢ ἡ ὀδύνη μάλλον;

Μήπως ἐργάτης τις πτωχός
 Ἐπιθυμῶν νὰ ζήσῃ,
 Μὲ κεκυφῆται κεφαλὴν
 Ἐργάζεται μ' ὑπερβολὴν
 Τὸν ἄρτον νὰ κερδίσῃ;

ἢ μήπως πάλιν μαθητὴς
 Ἐν καταπνίξει πάσῃ,
 Μεθ' ὕφους ὄλως σκεπτικοῦ,
 Τὴν λύσιν μαθηματικοῦ
 Προβλήματος χαράσῃ;

Πλησίον σου, ὦ φῶς μου,
 Τίς ἢ τίνες ἀγρυπνοῦσι;
 Μὴ χαρτοπαίκεται σοβαροὶ
 ἢ μήπως ὄργικα λοροὶ
 Τοῦ ἔρωτος τελοῦσι;

Ἐπὶ τὸ φῶς σου τὸ ὠχρὸν
 Μήπως νεανίς ἐστὶ
 Μὲ χεῖρα τρέμουσαν δειλὴν,
 Ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν
 Πρὸς φίλον τῆς συνθέτη;

Μὴ ἦσαι δὲ νεκρῶσιμος;
 Μὴ πτώμα τι φωτίζῃ
 Ὄχρὰ ἢ λάμπεις σου αὐτὰ
 Εἰπέ μοι ἄρα διατί
 Τὸ φῶς σου σπινθηρίζῃ;—

ἢ νύξ προὔχρει καὶ ἐγὼ
 Εἰς ρεμβασμοὺς ἐκείμην
 Παρὰ τὸν οἶκον δὲ αὐτὸν
 Το φῶς νὰ ἴδω ἀπαιτῶν
 ῤεμβάζων ἐκαθήμεν.

Ἐπὶ τὸ φῶς σου τὸ ὠχρὸν
 ἢ νοίχθη μετὰ κρότου
 Καὶ εἶδον ἐν μιᾷ στιγμῇ,
 Ὅπως πλάνος ἢ ὀρμῇ
 Τοῦ λογισμοῦ τοῦ πρώτου.

Καὶ ἔπεσον ἐπάνω μου
 Βροχὴ τὰ μυστικά του·
 Ὁ ἦρωσ τῆς σκηπῆς αὐτῆς
 ἢ ἦτο πτωχός τις ποιητῆς
 Κι' αὐτὰ χειρόγραφα του.

Πλὴν, φῶς, ἀνὴ ἀπλότης μου
 Ἐτιμωρήθ' ἢ πρώτη,
 Γνωρίζω κἄν νῦν διατί
 Ἐν τόσῳ ζοφερᾷ νυκτί
 Ἐλαμπες ἐν τῷ σκότει.

ΧΑΡΑΛ. Γ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Ἄ, πόσον σὲ ἠγάπησα!
 Ἀγάπη ἂν καλῆται,
 Πᾶσι ὅ,τι δὲν μετρεῖται,
 Σ' ἠγάπησα πολὺ.

Εἰσέτε πάσῳ καὶ πονῶ,
 Παρῆλθον τόσα ἔτη
 Κ' ἡ μνήμη μου εἰσέτε
 Σὲ, εἰ ἀναπολεῖ.

Σὲ βλέπω ἐτι ζωρὰν
 Ἐν μέσῳ τῶν παιγνίων
 Καὶ ποταμὸς δακρῶων
 Τὸ βλέμμα μου θολοῖ.

Σ' ἠγάπησα, ὡς ἀγαπᾷ
 Θνητὸς τὸ φῶς ἡλίου·
 Πλὴν φρίκη αἰωνίου
 Νυκτός με ἀπειλεῖ.

Ἄ, πόσον σὲ ἠγάπησα,
 Ἄν ἡ ἀγάπη εἶνε
 Ἄνιατοι ὀδύνας,
 Σ' ἠγάπησα πολὺ.

Διότι σὲ ἠτένισα
 Μωρὸς ὑπὲρ τὸ δέον,
 Διότι, ἕως πταίων,
 Σ' ἠγάπησα πολὺ.

ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΒΡΟΧΕΡΟΣ ΑΠΡΙΛΗΣ (α)

Ποῖος ξέρει, μὴν ἡ ἀνοιξὶ μᾶς ἔχει λησμονήσει...
 Κάθε αὐγὴ προσμένουμε, τὰ μῦρα, τὲς δροσιές τῆς
 Κι' ὅμως τριγύρω βλέπουμε ξαγριωμένη φύσι
 Μὲ τὲς βροχὲς μὲ τὲς βροντὲς καὶ μὲ τὲς ἀστραπὲς τῆς.

Ποῦ εἶνε τὰ τριαντάφυλλα; μὲς ἔς τὸ βοριά, ἔς τὰ κρύα;
 Ποῦν' ὁ καθάριος οὐρανός, τὸ χλιαρὸ τ' ἀγέρι;
 Ἀπριλὴς εἶνε γύρω μας, πᾶσι ἢ Λαμπρῇ ἢ ἀγία
 Κι' οὔτε λουλούδια εἶδαμε, οὔτε] πουλάκια ταῖρι.

Διπλὸ χεῖμῶνα, ἄλλοίμονον! ἕνας ἔς ἑμᾶς δὲν φθάνει...
 Τὸ Μάρτι τὸν ἐλέγαμε πάντα πῶς εἶν κλαψιάρης
 Καὶ τώρα, ποῦ ἀπέρασε, μὲ ὑποψία μᾶς πιάνει.
 Μὴν ἐκζυμᾷ ἀνταλλαγὴ Ἀπριλὴς καὶ Γενάρης.

Μοιάζ' ὁ Ἀπριλὴς βροχερός κ' ἡ ἀνοιξὶ μὲ χιόνι
 Τὸ νεῖόν ὀπῶχει χάσανα, κ' ὀποῦ τὸν τρώει μαράζι,
 Κ' ἐνῶ καὶ νοῦ του καὶ καρδιᾶ ἢ νειότη τοῦ χρυσόνει
 Ἐχει ἔς τὰ μάτιζ δάκρυα, κ' αἶμα ἢ ψυχὴ του σταζει.

Ἐν Ληξουρίῳ τὴν 5 Ἀπριλίου 1887

Η. Α. ΤΣΙΤΣΕΛΗΣ

(α) Κατὰ τὰς πρώτας τοῦ Ἀπριλίου ἔρέτος εἶχομεν ἐν Κεραλληνίᾳ βροχὰς καὶ ψύχη ἔκτακτα.

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ

“Ότι ἔχω μία μοναχὴ τριχοῦλ’ ἀπ’ τὰ μαλλιά σου,
 “Ένα κρυφὸ χαμόγελο, ἢ μιὰ γλυκεῖα ματιά σου,
 Δὲν ἔχω τῆς Παράδεισος ὅλα τὰ οὐράνια κάλλη·
 Παράδεισός μου, κόρη μου, σὺ μούσαι κι’ ὄχι ἄλλη.

“Σ ὅλα τὰ ρόδα τοῦ Μαγιοῦ καί ’ς τ’ Ἀπριλιοῦ τὰ ἔα
 Δὲν βρίσκω τοῦ προσώπου σου τὴν θελκτικὴ μαγεία.
 “Ἡ αὐρα μὲ ’ς τὰ στήθεϊς σου ἀπ’ τὸν ἀπρὸ πετάει
 Νὰ πάρῃ δρόσο κ’ εὐωδιά ’ς τὰ ρόδα νὰ τὴν πάη.

“Έβγα τὴ νύχτα ’ς τὸ βουνὸ δλόλευκα ’ντυμένη
 Κ’ ἢ φύσις θεὸς ν’ ἀπατηθῆ πῶς ἢ αὐγὴ προβαίνει.
 “Ἄν ἦται ἄγγελος, γιατίι μοῦ κρύβεις τὰ φτερά σου;
 “Ὡ, ἀνοιξέ τα μιὰ στιγμὴ νὰ ἰδῶ τὸ πέταμά σου!
 “Ἄλλὰ μὴ φύγῃς ἀπ’ τὴ γῆ κ’ ὁ κόσμος ἀσχημίση·
 “Ποιὰ κόρη ἄλλη, ‘σὰν ἐσὲ μπορεῖ νὰ τὸν στολίσῃ;

Ἀπρίλιος 1887

Κ. Τ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἐκ τῶν ἐσχάτως ἐκδοθέντων «Πρώτων Βημάτων»

ΕΠΗΜΕΙΝΩΝΔΑ Η. ΠΟΛΙΤΑΚΗ

Τώρα ‘πού πάλι ἐπρόβαλε δροσχιο καλοκαίρι,
 “Ἡοῦ τοῦ ἀγροῦ ἀνθίσανε τ’ ἀθῶα λουλουδάκια
 Κι’ ἀρχίσανε χροοῦμενο τραγοῦδι τὰ πουλάκια
 “Στὰ δένδρα ταῖρι, ταῖρι·

Τώρα ‘πού ἔχομε ἀνοιξί κ’ οἱ δυὸ μετ’ ’ς τὴν καρδιά μας,
 Τώρα ‘πού ψάλλουνε γλυκὰ ’ς τοὺς κάμπους τ’ ἀηδονάκια,
 “Έλα νὰ χτίσωμεν ἐκεῖ, πουλί μου, τὴ φωλιά μας
 Νὰ ζυῦμε μὲ φιλάκια.

“Έλα νὰ σμιζώμεν ἐκεῖ ’ς τὴν ἀνθισμένη πλάσι
 “Όπου ἀγέρι δρόσερό φυσᾷ καί μωρωμένο,
 Κκι’ τοῦ βωτικῶ ν’ ἀκούσωμε τὸ βρέδυ ‘σὰν περὰση
 Τραγοῦδι μαγεμμένο.

“Έλα ἐκεῖ βασίλισσα τῶν λουλουδιῶν νὰ γίνῃς,
 “Ἀπὸ τῆς βρύσης τὸ νερὸ τ’ ἀθάνατο νὰ πίνῃς,
 Μὲ τὸ γλυκὸ τραγοῦδι του νὰ σὲ ζυπνᾷ τ’ ἀηδόνι
 Γλυκὰ ‘σὰν ξημερώνῃ.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα.)

(συνέχ. ὅρα προηγ. φυλλάδιον)

Μετὰ θρησκευτικῆς σχεδὸν προσοχῆς ἀνεζήτησα πᾶν ἔχνος τοῦ φίλου μου κατὰ τὰς ὑπερτάτας ἐπισήμους ὥρας του, καὶ μετὰ τῆς αὐτῆς θρησκευτικῆς ἀκριβείας γράφω πᾶν ὅ,τι ἠδυνήθην νὰ μάθω· πλὴν αὐτὸν σοὶ λέγω, φίλτατε Ἀναγνώστα, εἰμὴ ὅ,τι ἐγὼ αὐτὸς εἶδον, ἢ ὅ,τι παρ’ αὐτόπτου μάρτυρος μοὶ ἐγνωρίσθη.—Ἐρ’ ὅσον καὶ ἂν ἠρεύνῃσαι, δὲν ἔμαθον τί ἔκαμε κατὰ τὰς 16, 17, 18 Μαρτίου. Πολλάκις ἐπεσκέφθη τὸν κ. Τ**, πλὴν ποτὲ δὲν ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ παρ’ αὐτῶ. Καθ’ ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ἐζήρχετο πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, καὶ πολὺ ἀργὰ ἀπεσύρετο· εἰδείπνει μὴ προφέρων λέξιν· ὁ δὲ Μιχαὴλ μὲ βεβαίωσ’, ὅτι ἡρέμως διήλθε τὰς νύκτας.

Ἡ ἐπομένη ἐπιστολὴ δὲν φέρει ἡμερομηνίαν, πλὴν ἐγράφη τὰς 19.

«Εἶναι θέβχιον; ἀπατῶμαι; ἢ Θηρεσία μὲ φεύγει;—αὐτὴ, αὐτὴ μὲ φεύγει; Πάντες—πλησίον τῆς δὲ πάντοτε εἶναι ὁ Ὀδοάρδος. Μίξν μόνην φερὰν ἤθελον νὰ τὴν ἴδω· καὶ θὰ εἶχον ἤδη ἀναχωρήσει—πλὴν καὶ σὺ πάντοτε περισσότερον μὲ παρὰ κινεῖς!—ἀλλὰ θὰ εἶχον ἀναχωρήσει ἂν ἤθελον δυνηθῆ διὰ τῶν ὀδωκρῶν μου ἀπαξ νὰ βρέξω τὴν χεῖρά της. Μεγάλῃ σιγῇ βασιλεύει ἐν ἀπάσῃ τῇ οἰκογενεῖα! Ὅταν ἀναβαίνω τὰς κλίμακας φοβοῦμαι μὴ ἀπαντήσω τὸν Ὀδοάρδον.—ὀμιλῶν μοι, ποτὲ δὲν προφέρει τὸ ὄνομα τῆς Θηρεσίας. Καὶ εἶναι ὀλίγον διακριτικός! πάντοτε, καὶ πρότερον ἀκόμη, μ’ ἐρωτᾷ πότε καὶ πῶς ἂν ἀναχωρήσω. Αἴφνης ἀπεχώρησα—διότι ἀληθῶς μοὶ ἐφάνετο ὅτι σαρδωνικῶς ἐμειδίει καὶ τὸν ἀπέρρυγον φρυάττων. Καὶ πάλιν μὲ ταράττει ἢ φρικώδης ἐκείνη ἀλήθεια τὴν ὁποίαν μετὰ ὀδούς ἀπεκάλυπτον—καὶ τὴν ὁποίαν συνείδησα ἔπειτα ἐν ὑποταγῇ νὰ μελετῶ: Ὅλοι εἴμεθα ἐχθροί! Ἄν ἠδύνασο νὰ εἰσδύσῃ; εἰς τὰς σκέψεις οἰουδήποτε τῶν παρουσιαζομένων σοι, θὰ ἐβλεπες ὅτι οὗτος περιστρέφει σπάθην ἵνα πάντας ἀπομακρύνῃ τῆς ἐαυτοῦ εὐτυχίας, καὶ ἴνα τὴν τῶν ἄλλων ἀρπάσῃ.—Λευ-

πρέντις, μὲ καταλαμβάνει ἀμφιβολία. Ἄλλὰ πρέπει νὰ προετοιμασθῶ—καὶ νὰ τούτῳ ἀφήκω ἐν εἰρήνῃ.

«Γ. Γ. Ἐπιστρέφω ἀπὸ τῆς βαθυγῆρας ἐκείνης γυναικὸς περὶ ἧς νομίζω ὅτι σοὶ ἔγραψά ποτε. Ἡ δυστυχὴς! ζῆ ἀκόμη! μόνη, ἐγκαταλελειμμένη συχνάκις ἐπὶ ὀλοκλήρους ἡμέρας παρὰ πάντων, διότι ἀποκάμνουσι βοηθοῦντες αὐτὴν Ζῆ ἀκόμη, ἀλλ' ἔπασαι αἰ αἰσθήσεις, αὐτῆς πρὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν διατελοῦσιν ὑπὸ τὴν φρίκην καὶ τὴν πρὸς τὸν θάνατον πάλην.

Ἐπονται δύο τεμάχια γραφέντα ἴσως κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, φαίνονται δὲ ὄντα τὰ τελευταῖα.

«Ὁ ἀποσπάσωμεν τὸ προσωπεῖον ἀπὸ τοῦ φάσματος τούτου, τοῦ θέλοντος νὰ μᾶς καταπλήξῃ. Εἶδον τὰ παιδία φρίσσοντα καὶ κρυπτόμενα ἐνώπιον τῆς μεταβαλλομένης ὄψεως τῆς τροφοῦ αὐτῶν. Ὡ θνάτε! σὲ θεωρῶ καὶ σ' ἐρωτῶ—οὐχὶ τὰ πράγματα ἀλλ' αἰ ἐπιφάνειαι αὐτῶν μᾶς ταράττουσιν. Ἄπειροι ἀνθρώποι μὴ τολμῶντες νὰ σὲ καλέσωσιν, οὐχ ἤττον ἠδέως σὲ ἀντιμετωπίζουσι! Καὶ σὺ εἶσαι ἀναγκασθὲν στοιχεῖον τῆς φύσεως—ὡς πρὸς ἐμὲ ἡ φρίκη σου ἐξαλείφεται πλέον, καὶ μοὶ φαίνεσαι ὀμοιάζων πρὸς τὸν ὕπνον τῆς ἐσπέρας, τὴν ἀπὸ τῶν ἔργων ἀναπαύλαν.

«Ἰδοὺ αἰ πλευραὶ τοῦ ἀγόνου ἐκείνου βράχου αἰ ἀποστεροῦσαι ἡμᾶς ὑποκειμένης κοιλάδας τῆς γονιμοποιούσης ἀκτίνος τοῦ ἔτους.—Πρὸς τί μένω; ἐὰν ὀρεῖλω νὰ συνεργήσω πρὸς τὴν τῶν ἀλλῶν εὐτυχίαν, ἀπεναντίας ταράσσω αὐτήν· ἐὰν ὀρεῖλω νὰ δαπανήσω τὸ εἰς ἕκαστον ἀνθρώπον ὀρισθὲν μέρος τῆς δυστυχίας, ἐγὼ εἰκοσιετραετῆς ἤδη ἐκένωσα τὸν κάλυκα ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ μοὶ ἀρκέσῃ ἐπὶ μακροτάτην ζωὴν. Καὶ ἡ ἐλπίς; — Τί ὑβλάπτει; γνωρίζω ἴσως τὸ μέλλον ἵνα τῷ ἀναθίσω τὰς ἡμέρας μου; Φεῦ, αὐτὴ αὐτὴ ἡ μαιραῖα ἀγνοεῖ θωπεύει τὰ πάθη μᾶς καὶ τρέφει τὴν ἀνθρώπινην δυστυχίαν.

«Ὁ χρόνος φεύγει ἰπτάμενος, καὶ σὺν τῷ χρόνῳ ἀπώλεσα ἐν τῇ θλίψει τὸ μέρος ἐκείνου ζωῆς τὸ ὅποιον πρὸ δύο μηνῶν κολακευόμενον παρεμυθεῖτο. Ἡ πιλαιωθεῖσα αὕτη πληγὴ κατέστη πλέον φύσις· τὴν αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ἐν τῷ ἔγκερῳ μου, ἐν ὄλῳ ἐμαυτῷ· στάζει αἷματος, καὶ πονεῖ ὡσεὶ μὸλις ἀνοιχθεῖσα. — Ἄρκει πλέον, Θηρεσία, ἀρκεῖ δὲν σοὶ φαίνεται ὅτι ἐν ἐμοὶ βλέπεις ἄσθενη βραδεῖ τῷ θήματι συρόμενον πρὸς τὸν τάφον ἐν ἀπελπισμῷ καὶ βασάνοις, καὶ μὴ δυνάμενον δι' ἐνὸς μόνου πλήγματος νὰ προλάβῃ τοὺς σπαραγμοὺς τῆς ἀφύκτου εἰμαρμένης του;

«Ψῆλαφῶ τὴν αἰχμὴν τοῦ ἐγχειριδίου τούτου· τὸ θλίβω ἐντὸς τῆς χειρὸς μου καὶ μειδιῶν ἐδῶ· ἐν μέσῳ τῆς παλλομένης ταύτης καρδίας—καὶ τὰ πάντα τελειώνουσι. Ἄλλ' ἡ μάχαιρα αὕτη πάντοτε κεῖται ἐνώπιόν μου!—τίς, τίς τολμᾷ νὰ σὲ ἀγαπᾷ, Θη-

ρεσία; τίς ἐτόλμησε νὰ σὲ ἀρπάσῃ;—Φεῦγέ με λοιπόν, μὴ μὲ πλησιάζῃς, Ὁδοῦρδε!—

«Ὡ! τρίβω τὰς χεῖράς μου ἵνα ἐκπλύνω τὴν κηλίδαν τοῦ αἵματός των—ὀφραῖνομαι αὐτὰς ὡς ἂν ἤχηζον ἀπὸ ἐγκλήματος! Ἐν τούτοις ἰδοὺ αὐταὶ ἄσπιλοι, καὶ ἐν καιρῷ τοῦ νὰ μὲ προσάσωσιν αἴρνης ἀπὸ τοῦ κινδύνου τοῦ νὰ ζήσω μίαν ἡμέραν περὶσσότερον—μίαν μόνην ἡμέραν, μίαν στιγμὴν—ἄθλιος! πολὺ θὰ κέζω.

20 Μαρτίου, τὸ ἐσπέρας.

Ἦμην ἰσχυρὸς· πλὴν τὸ τελευταῖον τοῦτο κτύπημα ἐκλόνισεν τὴν σταθερότητά μου! οὐχ ἤττον ὅ,τι ἀπεφασίσθη, ἀπερασίσθη. Πλὴν σὺ, Θεέ μου, ὃ τὰ βέθη τῆς ψυχῆς μου ἐρευνῶν, σὺ βλέπεις ὅτι αὕτη εἶναι θυσία πλέον ἢ αἵματος.

Αὕτη ἦτο, Λαυρέντις, μετὰ τῆς μικρᾶς ἀδελφῆς τῆς, καὶ ἐφαίνετο θέλουσα νὰ μὲ ἀποφύγῃ, ἀλλ' ἐπειτα ἐκάθησε, ἡ δὲ Ἰσαβελλίνα, λίαν τεθλιμμένη ἐκάθησεν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς· Θηρεσία—τῆ εἶπον ἐλθὼν πλησίον τῆς καὶ λαβόμενος αὐτὴν τῆς χειρὸς. — Μὲ ἐθεώρησεν, ἡ δὲ μικρὰ ἐκείνη κόρη περιβάλλουσα διὰ τοῦ βραχιόνος αὐτῆς τὸν λαμῶν τῆς Θηρεσίας, καὶ ὑψούσα τὸ πρόσωπον, τῆ ἐψιθύριζεν: Ὁ Ἰάκωβος δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον. Καὶ τὴν ἤκουσα,—Ἄν σὲ ἀγαπῶ; κύψας δὲ καὶ ἰεναγκαλισθεὶς αὐτήν· σὲ ἀγαπῶ, τῆ ἔλεγον, σὲ ἀγαπῶ τρυφερῶς· ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἴδῃς πλέον.—Ὡ ἀδελφέ μου!—Ἡ Θηρεσία περίφοβος μ' ἐθεώρει, καὶ ἐθλίβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν Ἰσαβελλίαν, καὶ ἐπ' ἐμοῦ ἐτίθριζε τοὺς ὀφθαλμούς τῆς.—Θὰ μᾶς ἀφήκῃς, μοὶ εἶπεν, ἡ δὲ κόρη αὕτη θέλει ἰσθαι ἡ σύντροφος τῶν ἡμερῶν μου, καὶ ἡ ἀνακούρισις τῶν πόνων μου· πάντοτε θὰ τῆ ὀμιλῶ περὶ τοῦ φίλου τῆς.—περὶ τοῦ φίλου μου, θέλω δὲ διδάξῃ αὐτὴν νὰ σὲ κλαίῃ καὶ νὰ σ' εὐλογῇ.—Εἰς τοὺς τελευταίους τούτους λόγους ἡ ψυχὴ τῆς μοὶ ἐφαίνετο ἀνακουφισθεῖσα ὑπό τινος ἐλπίδος, καὶ τὰ δάκρυά τῆς ἔτρεχον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς, καὶ ἐγὼ σοὶ γράφω τὰς χεῖράς ἔχων θερμὰς ἐτι ἐκ τῶν δακρῶν τῆς.—Χαῖρε, προσέθηκε, χαῖρε, πλὴν ὄχι διὰ παντός· ναί; ὄχι διὰ παντός! ἰδοὺ, ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου—καὶ ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ στήθους τῆς τὴν εἰκόνα τῆς—ἰδοὺ ἐκπληρῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου· χαῖρε· ὕπαγε, φύγε καὶ φέρε μετὰ σοῦ τὴν μνήμην τῆς δυστυχοῦς ταύτης.—ἐπ' αὐτῆς ἔρρευσε τὰ δάκρυα ἐμοῦ καὶ τῆς μητρὸς μου.—Καὶ ἰδίαις χερσὶν ἐκρέμα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ τραχήλου μου· καὶ τὴν ἐκρυπτεν ἐν τῷ κόλπῳ μου, ἠπλώσα τὴν ἀγκάλην μου καὶ ἔθλιψα αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας μου, καὶ οἱ στεναγμοὶ τῆς ἐδρόσισον τὰ φλέγοντα χεῖλη μου, καὶ ἤδη τὸ στόμα μου...—πλὴν θανατηρὰ ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, καὶ ἐνῶ μὲ ἀπώθει, ἐγὼ ἐγγίσασι τὴν χεῖρά τῆς ἠσθάνθη αὐτὴν ψυχρὰν,

κρέμουςαν, με πεπνιγμένην δὲ καὶ ἐκλεῖπουσαν φωνήν μοι εἶπε·
 Λάβε οἶκτον! χαῖρε.—Καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου θλιδίου
 σα ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ὄσον ἡδύνατο τὴν Ἰσραηλῆν ἥτις
 ἐκλαίεν μεθ' ἡμῶν.—Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰσῆλθεν ὁ πατήρ
 τῆς, ἣ δὲ οἰκτρὰ κινήσασα ἡμῶν ἴσως ἐδήληθη τῆς αὐτῆς
 λέγχους τοῦ.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν ἐπέστρεψε τοσοῦτα καταβλημένος
 ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Μιχαὴλ ὑπώπτευσεν σκληρόν τι αὐθάμα. Ἀνέ-
 λαβε τὴν ἐξέτασιν τῶν ἐγγράφων του, πολλὰ δὲ τούτων ἔκαυ-
 χωρὶς ἢ ἀγαγῶσι. Πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως ἔγραψεν ὑπόμνημα
 περὶ τῆς Ἑνετικῆς Κυβερνήσεως εἰς ὕψος ἀρχαίων, δευτὸν καὶ ὡς
 ἐπιγραφήν φέρον τὸ τοῦ Λουκάνου ρητόν* *jusque datum sceleri*
 Ἐσπέραν τινὰ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἀνέγραψεν πρὸς τὴν Θερεσί-
 αν τὴν ἱστορίαν τῆς Λαυρέττας, ἣ δὲ Θερεσία μοι εἶπεν ἔπει-
 τα ὅτι αἱ ἀουράριτοι ἐκεῖνοι οὐκ εἶσαν οἷοις οὗτος μοι ἐ-
 πεμψε διὰ τῆς ἀπὸ 29 Ἀπριλίου ἐπιστολῆς του δὲν ἦσαν ἢ ἀρ-
 χή, ἀλλὰ μάλιστα εὐρίσκοντο ἐδῶ κ' ἐκεῖ εἰς τὸ πονημῆτιον ἐ-
 κείνο, τὸ ὁποῖον εἶχε συμπληρώσει, κατὰ σειράν ἀφηγούμενος τὰ
 κατὰ τὴν Λαυρέτταν, εἶχε δὲ ταύτας γράψει με ὕψος ἥτιον περι-
 παθῆς. Οὐδενὸς ἐγγράφου του ἐφεισθη. Ἀνεγίνωσκεν ὀλίγιστα βι-
 βλία, ἐσκέπτετο πολὺ ἐκ τῆς τύρβης τοῦ κόσμου ἔφυγεν αἴφνης
 πρὸς τὴν μοναζίαν, καὶ ἔπειτα εἶχεν ἀνάγκην νὰ γράψῃ. Μοι ὑπο-
 λείπεται δὲ μόνον εἰς Πλούταρχος του πλήρης σημειώσεων, με τι-
 να παρεμβλημένα τετράδια ὅπου εἶναι ὁμιλίαι τινές, καὶ μία ἀρ-
 κούτως μακρὰ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Νικία* καὶ εἰς Τάκτιος Βο-
 δοριάνος, με πολλὰς σημειώσεις, μεταξὺ δὲ τῶν ἄλλων ὀλόκληρον
 τὸ δευτέρου βιβλίον τῶν Χρονικῶν καὶ μέγα μέρος τοῦ δευτέρου
 τῶν Ἱστοριῶν, λίαν ἐπιμελῶς πρὸ αὐτοῦ μεταφρασθέντα, διὰ Λε-
 πτοτάτων δὴ γραμμάτων μεθ' ὑπομονῆς ἀντιγραφέντα εἰς τὰ περι-
 θώρια. Τὰ τεμάχια ἐπιστολῶν, αἵτινα κατεχώρησα ἀνωτέρω, ἐξέλεγε-
 ξα ἐκ τῶν ἐσχισμένων φύλλων, τὰ ὅποια οὕτως, ὡς ἀχρηστα, εἶχε
 ρίψει ὑπὸ τὸ τραπέζιον του, τὰς δὲ ἡμερομηνίας κατὰ πιθανότητα
 ἔθεσα. Πλὴν τὸ κάτωθι χωρίον, ἀγνοῶ ἂν ἰδικόν του ἢ ἄλλου
 τινὸς ὡς πρὸς τὰς ἰδέας, καὶ τοι ὕψους ὅλος ἰδικῶν του, εἶχε
 παρ' αὐτοῦ γραφῆναι παρὰ πόδας τοῦ βιβλίου τῶν Γνωμικῶν τοῦ
 Μάρκου Αὐρηλίου ὑπὸ ἡμερομηνίαν 3 Μαρτίου 1794—ἔπειτα εὑ-
 ρόν αὐτὸ ἀντιγεγραμμένον εἰς τὸ ἀντίτυπον τοῦ Τακτίου ὑπὸ ἡμερο-
 μηνίαν 1 Ἰανουαρίου 1797 — παρ' αὐτὴν δὲ τὴν ἡμερομηνίαν 20
 Μαρτίου 1799. — Ἰδοὺ αὐτό:

(ἀκολουθεῖ)

* Οἱ νόμοι ἐτέθησαν διὰ τοὺς καχεύργους.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΝΔΙΑΝΟΣ ΡΩΜΑΣ

Ἦνεν γόνος τοῦ γνωστοῦ εὐπατρίδου καὶ εὐπόρου Ζακυνθίου
 Κου, ὅστις ἀπὸ τοῦ 1742 ἔλαβε παρὰ τῶν Ἑνετῶν τὸν τίτλον
 τοῦ Κόμητος. Ὁ σκιαγραφούμενος Ῥώμας ἐγεννήθη ἐν Ζακύνθῳ τῷ 1796
 ὁ πατὴρ τοῦ ἀειμνήστου Διονυσίου, γνωστοῦ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἱστο-
 ρίᾳ, ἐκ μητρὸς Ἀνδριανῆς Σταυράκη Λοκατέλη. Μαθὼν τὰ πρῶτα
 γράμματα ἐνταῦθα ἀπῆλθεν εἰς Κέρκυραν, ἐνθα λαβὼν ἐμπεδω-
 ῶσαν ἐκπαίδευσιν μετέβη πρὸς τελειοποίησιν εἰς Παταύιον. Ἐπα-
 καμάμφας εἰς τὴν γενέτειραν πατρίδα ἐνησημανίζετο εἰς τὴν πο-
 λιτικὴν εἰς τὴν ποίησιν καὶ εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν. Ὡς ὁ πατήρ
 αὐτοῦ, ἦτο φιλόπατρις καὶ μέλος τῆς Φιλικῆς Ἐταιρίας. Εἰς τὰ
 πολιτικὰ τῆς Ἐπτανήσου λαβὼν ἐνεργητικὸν μέρος ἐφθασεν εἰς τὰ
 ἀνώτερα λειτουργήματα καὶ ἀπῆλαυσε τιμῶν οὐχὶ μικρῶν. Ἦτο
 ἀρχηγὸς τῶν ἐνταῦθα μεταρρυθμιστῶν. Εἰς τὸ κόμμα τοῦτο τῆς
 Ἐπτανήσου ἀνήκον τότε τὰ μάλλον διαπρέποντα καὶ ἐν τοῖς
 γράμμασιν ὀνόματα, εἶον Μουστοξύδης, Βράτλιας, Σ. Ζαμπέλιος, οἱ
 ποιηταὶ Σολωμὸς καὶ Κάλδος καὶ ἄλλοι. Ὁ Ῥώμας ὅμως καί-
 ποι ἡ μεταρρυθμιστῆς δὲν εἶχε παρὰ τοῖς Ἄγγλοις πάντοτε ἐμπι-
 πτοσύνην, καὶ ὅτε ἦτο πρόεδρος τῆς Γερουσίας. Ὅτε εἰς τὴν Ἐπτά-
 νησον—ιδίως εἰς τὴν Κέρκυραν, κατέφυγον οἱ πρόσφυγες Ἴταλοι
 τοὺς συνέδραμε καὶ ὑπὲρ αὐτῶν πολλὰκις συνηγόρησε.

Φύσει ὦν φιλομαθὴς ἐγένετο ἐντριβὴς εὐρωπαϊκῶν τινῶν γλωσσῶν,
 ὧν κατεῖχε καὶ τὴν γραμματολογίαν, καὶ εἰς τῶν τυχόντων
 ποικίλης παιδείας. Ἐδειξεν ἔρωτα εἰς τὴν ἀρχαιολογίαν, ὥστε ἡ
 ἀρχαιολογικὴ αὐτοῦ συλλογὴ, περιέχουσα ἀφθονα νομίσματα χρυ-
 σᾶ, ἀργυρᾶ, καὶ χαλκᾶ καὶ ἰδίως μετάλλινα καὶ κοσμήματα κε-
 τίστη πολῦτιμος.

Τῷ 1853 ἐξέδωκεν ἐν Κερκύρᾳ στίχους ὑπὸ τὸν τίτλον Ἄρθη,
 ἅπερ εἶνε ὄλα σχεδὸν εὖοςμα, καὶ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν ποιητὴν Σολω-
 μόν, εἰς ὃν ἔλεγεν, σὺν τοῖς ἄλλοις: αὐτὸν πρῶτος με παρεκίνησας νὰ συ-
 γουρήσω εἰς τὴν ἐθνικὴν μας γλῶσσαν καὶ εἰς Σε ἐπομένως,
 οἱ πρῶτοι στίχοι, τοὺς ὁποίους δημοσιεύω, χρεωστοῦνται». Ση-
 μειώτεον ὅτι τὰ Ἄρθη ἐδημοσιεύθησαν πρῶτον εἰς τὸ περιοδικὸν
 Κερκύρας «Φοινῖξ». Τὰ Ἄρθη ἔτυχον τῶν ἐπαίνων τοῦ Σολωμοῦ,
 Βράτλια, Μουστοξύδη καὶ Θωμασαίου, ὁ δὲ μελοποιὸς Μάντζαρος
 ἐμελοποίησε καὶ οὕτω τινὰ ἐγένοντο δημοφιλή. Τῷ 1882 ἀνεδη-
 μοσιεύθησαν ἐν Ζακύνθῳ δαπάνῃ τοῦ τυπογραφείου ἡ Ἀυγή.

Τῷ 1856 ἐδημοσιεύθησαν ἐν τῇ Πανδώρα «Οἱ παλμοὶ τῆς
 καρδιάς μου» οἵτινες ἀκολούθως καὶ ἐν φυλλαδίῳ ἐξεδόθησαν. Τῷ
 1857 ἐν Ζακύνθῳ ἐδημοσίευσεν Ὀδὰς ἀφιερωμένας τοῖς Κερκυραῖ-
 οῖς. Ἐν ταῖς ὄδασι ταύταις ὑπάρχει μία φέρουσα τίτλον Τὸ
 Παρτικόν μου· ἐνθα στροφή λέγει:

Σὺ, Ἑλλάς, μοὶ συνεχίνησες
 Αἰσθήματα καὶ αἰσθήσεις,
 Σὺ, στοχασμὸς μου πρῶτιστος,
 Δευτέρω μου εἶμι φύσις,
 Σὺ, ἰδανικὸν τοῦ θίου μου,
 Σὺ, διηνεκῆς σκοπὸς,
 Σὺ, ὄλων τῶν ἐλπίδων μου
 Ὁ ἄρκος θηταυρός.

Τῷ δὲ 1865, ἐν Βραβίλα, ἐδημοσίευσεν τὴν *Καλύβην*, ἄσματα τρία.
 — Πατρίς — Ἔρωσ — Κοινωνία — ἀφιερωμένην τῷ Πανελληνίῳ καὶ
 πραγματεύεται περὶ διαφόρων φάσεων τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, καὶ
 ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπεικάζει καλὰ. Ἡ φιλοπατορία καὶ εἰς τὸ το
 μίδιον τοῦτο ἐξέχει. Δίδει πολυτίμους συμβουλὰς, λέγει ἀληθει
 ας. Πολλὰ τετραστιχα ἠδύναντο ὅμως νὰ περὶ κλειφθῶσιν ἀνευ ζη
 μίας τοῦ στιχοιργήματος.

Ἡ ποίησις τοῦ Ῥώμα διακρίνεται ἐνίοτε ἐπὶ τε τῇ τρυφερότη
 τι καὶ χάριτι. Πολύτιμος εἶνε ἡ ἄρκω ἐν αὐτῇ φιλοπατορία καὶ
 τὰ ἀξιολογώμενα αἰσθήματα. Στεροῦνται ὅμως πτήσεως τε καὶ δυ
 νάμεως καὶ τῆς τέχνης ἐκείνης, ἥτις γεννᾶται αὐθορμήτως ἐν τῇ
 ψυχῇ ἀληθοῦς καλλιτέχνου πρὸς ἐντελῆ διατύπωσιν τῆς ιδέας καὶ
 πρὸς χρωματισμὸν τῆς ποιητικῆς ἐκφράσεως. Ἡ γλῶσσα αὐτοῦ
 δὲν εἶνε πλαστική, οὐδὲ γλαφυρὰ καὶ ἐμοιόμορφος, ἀλλ' ὡς ἐπὶ
 τὸ πολὺ μίγμα τῆς τε δημοτικῆς καὶ καθαρευούσης· ὁ στίχος ἐνίοτε
 ἠμαρτημένος καὶ οὕτως ἢ μετὰ μεστῶν αἰσθημάτων ποίησις του στε
 ρεῖται τοῦ συνδυασμοῦ δύο καλλῶν, τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς.

Καὶ ἰταλιστὶ ἔγραψε, κατὰ καιροῦς, ὠραίους στίχους.

Λήγοντος τοῦ ἔτους 1856 ἀπεσύρθη ὅλως εἰς τὸν ἰδιωτικὸν
 βίον, ἀλλὰ τὸ 1859, τῇ ἀπαιτήσει τοῦ Λέυου, ἀπεράσισε νὰ
 λάβῃ τὴν τοποτηρητείαν τῆς Ἰθάκης. Μετὰ τὴν ἔνωσιν τῆς Ἑ
 πτανήσου μετὰ τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος ἀνεχώρησεν εἰς Ῥουμανίαν.

Ὁ ἄριστος οὗτος τῶν πολιτῶν, ἀπέθανεν ἐν Βλαχίᾳ τῷ 1867,
 ἐν τῷ κτήματι τοῦ πεφλημένου αὐτῷ υἱοῦ Πέτρου. Τὸ λείψανον
 αὐτοῦ μετηνέχθη ἐν τῇ γενετείᾳ αὐτοῦ πατρίδι καὶ ἐνεταφιά
 σθη ἐν Λυκούδι, ἔνθα ὑπάρχει Νεκρὸς καὶ κοιμητήριον τῆς οἰκο
 γενείας Ῥώμα.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Σελ. 566. στροφή 2 στίχ. 5 ἀντὶ καὶ ὄνειρα, γράφει· κατ' ὄνειρα
 » » » 6 » 4 » Πλὴν τί ποιῶ, » Πλὴν τί ποιῶ ;
 Βιογ. Ματαράγκα σελ. 159 στίχ. 5, ἀντὶ Λεβαδείας γράφει· Ἀττικοβοιωτίας
 » Τυπάλδου » 590 » 20 » ὀμιλοῦσι » ὀμιλοῦντες